

MARIE SCHMITZ, *Aan het Overzetveer*. Wereldbibliotheek, 1932.

Marie Schmitz blijft voor mij altijd de schrijfster van „Maretje”; dat teere, fijne boek behelst heel de essentiele waarde van Marie Schmitz' talent. Wanneer men dit zegt, dient men toch te erkennen dat deze schrijfster niet alleen in de kinderziel thuis is, maar nog veel meer in haar mars heeft, zooals blijkt uit de onderwerpen harer groote romans. Men moet erkennen, dat Marie Schmitz door de jaren gegroeid is tot een knappe schrijfster; zij is een menselijke, eerlijke figuur, die menschen begrijpt, levens wel overziet. Die ook een bepaalde intuïtie heeft. Maar er blijft iets dofs. Het is te plichtmatig. Toch is het volkomen oprecht. Haar laatste roman „Aan het Overzetveer” is door en door sober, verantwoord, doordacht. Het is eerlijk werk van een eerlijk auteur. Maar de figuren zijn toch wat kleurloos, het zijn „kleine levens” behalve dan dat van den ouden Arend, een echte stoeren hollander. Zijn kleinzoon, het slungeltje Arie en diens vader Andries, zijn zonder achtergrond. De figuur van Andries, een der hoofdpersonen nog wel, lijkt zelfs eenigszins onaannemelijk. Daar lijkt wel heelemaal geen leven in te zitten. Daarom is het tegenspel van zijn vrouw IJfke niet erg goed te begrijpen. Het is of zij in de ijle leeft. Zulk een dooie diener als die Andries — vroeger nog wel een zwerver die de zeeën bevoer, — is niet iemand dien men *z i e t*. Het is een schim. IJfke en haar dochtertje Bartje leven veel meer. Allerlei détails zijn er vol fijnheid. Daar leeft de teederheid in van Marie Schmitz. Ook zijn er eenige uitmuntende beschrijvingen. Daar is het goede verhaalkunst.

JO DE WIT

G. W. KERNKAMP, *Van Menschen en Tijden*, I, Haarlem, H. D. Tjeenk Willink, 1931.

Dit boek verschijnt als eerste deel der historische studiën van den Utrechtschen hoogleeraar in de geschiedenis Dr. G. W. Kernkamp. Het bevat een aantal opstellen, die zich in hoofdzaak bezig houden met de geschiedschrijvers. „Zij handelen alle over de wetenschap der geschiedvorsching en de kunst der geschiedschrijving; tezamen leveren zij tevens een bijdrage tot de kennis van de geschiedenis der Nederlandsche cultuur in de negentiende en in het begin der twintigste eeuw. Immers de geschiedschrijving, ook al stelt zij zich uitsluitend de wederopwekking van het verleden ten doel, draagt het navelmerk van den tijd, die haar baarde, de godsdienstige en wijsgeerige, de staatkundige en maatschappelijke ideeën van dezen tijd teekenen zich ook in haar af.” Dit citaat geeft, meenen wij, des schrijvers stijl en bedoelingen onomwonden weer. Voor het overige moeten wij ermede volstaan de belangstellenden naar het boek zelf te verwijzen.

ROEL HOUWINK